

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 33Sa/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5023200022
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Kútiková
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2024:5023200022.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici, v konaní pred sudkyňou JUDr. Michaelou Kútikovou, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: C. XXX/XX, XXX XX D., právne zastúpený: Advokátska kancelária DPP Martaus & Partners, s.r.o., so sídlom Jána Milca 788/5, 010 01 Žilina, IČO: 51 174 227 proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 14. novembra 2022, takto

rozhodol:

- I. Správnu žalobu z a m i e t a.
- II. Žalobcovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Administratívne konanie

1. Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca ako správny orgán I. stupňa vydala rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 07. septembra 2022, ktorým žalobcovi ako samostatne zárobkovo činnéj osobe, podľa § 144 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej aj „Zákon o sociálnom poistení“) v znení neskorších predpisov, § 152a zákona v znení neskorších predpisov a § 178 ods. 1 písm. a) ôsmy bod zákona v znení zákona č. 43/2004 Z. z., predpísala za obdobie august 2021, september 2021, október 2021, november 2021, december 2021, január 2022, február 2022, marec 2022, apríl 2022, máj 2022 a jún 2022 poistné na nemocenské poistenie v sume 269,62 eur, poistné na starobné poistenie a povinné príspevky na starobné dôchodkové sporenie v sume 1 103,22 eur, poistné na invalidné poistenie v sume 367,74 eur a poistné do rezervného fondu solidarity v sume 291,05 eur, spolu v sume 2 031 eur. Neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia je príloha.

2. Proti predmetnému rozhodnutiu žalobca v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie, v ktorom uviedol, že nie je samostatne zárobkovo činnou osobou, o čom priložil aj potvrdenie o ukončení podnikania zo dňa 5. augusta 2021. Ďalej uviedol, že je zapísaný v registri file_0.jpg

file_1.wmf

finančných agentov vedenom Národnou bankou Slovenska, ale toto IČO mu nezakladá dosahovanie príjmu, pretože na základe tohto zápisu v registri nevykonáva žiadnu činnosť, nedosahuje príjmy, ani nikdy nedosahoval a ani nemá nárok na žiadne príjmy. V prílohe doložil aj daňové priznanie za rok 2020 a 2021. Keďže v súvislosti s registráciou v registri finančných agentov nevykonával činnosť a nedosahoval príjmy, nemocenské poistenie a dôchodkové poistenie mu (z titulu tohto oprávnenia) nikdy nevzniklo. Má za to, že povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie mu zaniklo ukončením podnikania na základe osvedčenia o živnostenskom oprávnení, t. j. k 5. augustu 2021. Zároveň uvádza,

že Sociálna poisťovňa nezákonne predpísala poistné za mesiace august až december 2021 a január až jún 2022 a navrhol, aby odvolací orgán vyššie uvedené rozhodnutie zrušil.

3. Sociálna poisťovňa ústredie ako správny orgán II. stupňa rozhodnutím číslo XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 14. novembra 2022 (ďalej aj „napádané rozhodnutie“ alebo „druhostupňové rozhodnutie“) rozhodla tak, že odvolanie žalobcu zamietla v celom rozsahu a rozhodnutie správneho orgánu I. stupňa potvrdila.

Správna žaloba a žalobné body

4. Žalobca sa včas doručenu správnu žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia žalovanej ako aj rozhodnutia správneho orgánu I. stupňa, pričom žiadal predmetné rozhodnutia zrušiť. Žalobca si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov konania.

5. Žalobca žiadal zrušiť napádané rozhodnutie z dôvodov uvedených v ust. § 191 ods. 1 písm. c) a písm. d) zákona č.162/2005 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), a teda žalobca má za to, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, a súčasne je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť.

6. V odôvodnení správnej žaloby žalobca konkretizoval dôvody nezákonnosti napádaného rozhodnutia nasledovne:

- Žalobca mal pridelené IČO na základe získania osvedčenia o živnostenskom oprávnení, ako aj IČO na základe zápisu v registri finančných agentov vedených Národnou bankou Slovenska, avšak na základe zápisu v registri finančných agentov vedených Národnou bankou Slovenska žalobca nikdy nevykonával žiadnu činnosť, nedosahoval žiadny príjem, ani nikdy nemal žiadny nárok na žiadny príjem. Žalobca začal platiť poistné, na základe Zákona o sociálnom poistení, na základe príjmu z podnikateľskej činnosti, na základe osvedčenia o živnostenskom oprávnení, ktorú však neskôr ukončil.

- Hoci žalobca ukončil podnikateľskú činnosť, na základe osvedčenia o živnostenskom oprávnení, žalovaná žalobcu naďalej považovala za samostatne zárobkovo činnú osobu z dôvodu prideleného IČO na základe zápisu v registri finančných agentov vedených Národnou bankou Slovenska a žalobcovi z tohto dôvodu správny orgán I. stupňa predpísal poistné.

- Žalobca má za to, že na základe prideleného IČO z Národnej banky Slovenska mu nevzniklo postavenie samostatne zárobkovo činnéj osoby, a preto mu ani od predmetného obdobia, kedy ukončil podnikateľskú činnosť na základe osvedčenia o živnostenskom oprávnení, nevznikla povinnosť platenia poistného, v zmysle rozhodnutia správneho orgánu I. stupňa, pričom sa odvoláva na ust. § 21 ods. 4, § 5 a § 3 ods. 1 písm. b) Zákona o sociálnom poistení.

- Podľa žalobcu, len samotný zápis žalobcu v registri finančných agentov vedených Národnou bankou Slovenska, bez vykonávania akejkoľvek činnosti, nezakladá dosahovanie príjmu z podnikania a preto takýto zápis ani nezakladá postavenie samostatne zárobkovo činnéj osoby v zmysle Zákona o sociálnom poistení.

- Žalobca tiež uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu I. stupňa je nezrozumiteľné, pretože v prvom ustanovení odôvodnenia tohto rozhodnutia je uvedené ustanovenie § 128 v odsekoch 2, 3 a 11 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, pričom ustanovenie § 128 tohto zákona odsek 11 ani nemá a ostatné uvedené odseky tohto ustanovenia uvedené v tomto bode odôvodnenia v jednotlivých písmenách sú voči obsahu tohto rozhodnutia tiež nezmyselné, pričom žalovaný sa v napádanom rozhodnutí k tejto námietke žalobcu žiadnym spôsobom nevyjadril. Žalovaná zároveň svoje rozhodnutie odôvodnila na strane 2-5 tohto rozhodnutia množstvom ustanovení právnych predpisov, ktoré sa netýkajú podstaty veci a namietaných skutočností. Žalobca považuje napádané rozhodnutie, ako aj rozhodnutie správneho orgánu I. stupňa za zmätočné, nezrozumiteľné a z tohto dôvodu nepreskúmateľné.

7. Žalobca k správnej žalobe pripojil „Odvolanie proti Rozhodnutiu Sociálnej poisťovne Čadca č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX“ zo dňa 03.10.2022, rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Čadca zo dňa 07.09.2022, Potvrdenie o ukončení podnikania zo dňa 05.08.2021 a rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 14.11.2022.

Vyjadrenie žalovanej k správnej žalobe žalobcu

8. Žalovaná v písomnom vyjadrení k správnej žalobe žalobcu uviedla, že skutkové zistenia a právne závery vyplývajúce z rozhodnutia prvostupňového orgánu v spojení s rozhodnutím žalovanej odôvodňujú výrok napadnutého rozhodnutia, pričom žalovaná v napadnutom rozhodnutí zdôvodnila nielen skutkový, ale aj právny stav predmetnej veci a zaujala stanovisko a vysporiadala sa aj so všetkými podstatnými námietkami účastníka konania, ktoré uviedol vo svojom odvolaní, a preto vzhľadom na uvedené žiada, aby správny súd správnu žalobu zamietol.

9. V spornom období žalobca spĺňal obidve rozhodujúce podmienky ustanovené zákonom č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 338/2013 Z. z. na nadobudnutie právneho postavenia samostatne zárobkovo činnej osoby na účely sociálneho poistenia. Spĺňal vekovú hranicu a zároveň v kalendárnom roku rozhodujúcom na vznik alebo trvanie povinného sociálneho poistenia samostatne zárobkovo činnej osoby, t. j. dosiahol príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti.

10. Vzhľadom na námietky žalobcu žalovaná poukázala na to, že ustanovenie § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov odkazuje na príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti, ktorý samostatne zárobkovo činná osoba dosiahla podľa osobitného predpisu, t. j. podľa § 6 zákona č. 595/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, pričom v ustanovení § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov nie je uvedená bližšia špecifikácia dosiahnutých príjmov. Pri posudzovaní vzniku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia je rozhodujúca len tá skutočnosť, že samostatne zárobkovo činná osoba dosiahla tento príjem podľa § 6 zákona č. 595/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Zároveň poukázala na rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Sa/2/2018, zo dňa 25. apríla 2018, ktorým krajský súd rozhodoval v obdobnej veci, vyplýva, že „Zákon o sociálnom poistení nerozlišuje pri vzniku, zániku alebo trvaní povinného nemocenského poistenia alebo povinného dôchodkového poistenia medzi príjmom zo samostatnej zárobkovej činnosti na základe živnostenského oprávnenia alebo na základe vykonávania inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu, teda neodlišuje, z akej činnosti tieto príjmy poistenca dosahuje. Teda nie je rozhodujúce, na základe akého oprávnenia žalobca príjem za uvedené obdobie dosiahol, ale skutočnosť, že príjem dosiahol ako samostatne zárobkovo činná osoba.“ K rovnakému právnemu záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 7Sžsk/109/2018, zo dňa 27. novembra 2019, ktorým bola kasačná sťažnosť voči uvedenému rozsudku Krajského súdu v Prešove zamietnutá. Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnom rozsudku zároveň konštatuje, že „Činnosť Sociálnej poisťovne upravuje zákon č. 461/2003 Z. z., ktorý stanoví oprávnenia a povinnosti žalovanej pri výkone sociálneho poistenia. Oprávnenie posudzovať príjmy uvedené v daňovom priznaní poistencov z ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. nevyplyva.“ Vychádzajúc z uvedeného kasačný súd skonštatoval, že Sociálna poisťovňa nemá povinnosť skúmať z akej činnosti povinná osoba dosiahla príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti, keďže pre vznik, resp. trvanie poistenia je rozhodujúca len výška týchto príjmov vykázaných v daňovom priznaní.

11. V tejto súvislosti žalovaná poukázala aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 14Sa/11/2017, zo dňa 19. decembra 2017, v ktorom krajský súd vyslovil právny názor, že „Zákon o sociálnom poistení upravuje povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činných osôb ako jedno poistenie. Pri posudzovaní príjmov z podnikania a inej samostatnej zárobkovej činnosti relevantných na vznik, resp. na trvanie poistenia nie je rozhodujúce či osoba dosiahla tento príjem zo živnosti, alebo z vytvorenia diela a umeleckého výkonu, resp. na základe iného právneho vzťahu, ktorý zakladá osobe status samostatne zárobkovo činnej osoby. Ak napr. SZČO dosahovala príjmy z viacerých činností pre výpočet poistného na sociálne poistenie sa vychádza z príjmu, ktorý dosiahla zo všetkých týchto činností spolu. Uvedené platí aj pri posudzovaní vzniku a zániku poistenia a teda aj pri posudzovaní vzniku statusu SZČO pre účely poistenia v zmysle zákona. Je preto pre vznik poistenia nerozhodné, že žalobkyňa nedosahovala z tejto licencie v rozhodnom období žiadny príjem, nakoľko je preukázané, že mala príjmy z podnikania, a to vo Výške presahujúcej 12 násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 5 zákona.“ Predmetný rozsudok napadla žalobkyňa kasačnou sťažnosťou, ktorú Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 9Sžsk/16/2018, zo dňa 26. septembra 2018, ako nedôvodnú zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnom rozsudku poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 274/07, zo dňa 11. októbra 2007, z ktorého vyplýva, že správne súdy sú oprávnené odstraňovať nedostatky zákonnej úpravy, teda vyplňať tzv. pravé či nepravé medzery v práve. Aby mohlo byť využité toto oprávnenie, musí však existovať medzera v práve, ktorú treba výkladom vyplniť. Súd nie je oprávnený odmietnuť aplikovať jasné a vnútorne nerozporné ustanovenie zákona.

12. Vo vzťahu k posudzovaniu príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 7Sžsk/67/2020, zo dňa 21. apríla 2021, konštatuje, že „...zastáva názor, že pri vzniku, zániku alebo trvaní povinného nemocenského poistenia alebo povinného dôchodkového poistenia sa nerozlišuje medzi príjmom zo samostatnej zárobkovej činnosti na základe živnostenského oprávnenia alebo na základe vykonávania inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu, teda nerozlišuje sa, z akej činnosti tieto príjmy poistenca, prevyšujúce zákonnú hranicu, poistenec dosahuje. Zásadným je, že sa jedná o samostatne zárobkovo činnú osobu s príjmom v rozhodujúcom období prevyšujúcim zákonom stanovenú hranicu.“

13. K rovnakému právnomu názoru dospel aj Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 9Sžsk/34/2021, zo dňa 25. októbra 2022, uvádza: „Samotná výška jeho príjmu v roku 2015 bola relevantná len pre posúdenie, či žalobcovi ako samostatne zárobkovo činnnej osobe vzniklo od 1.7.2016 povinné nemocenské a dôchodkové poistenie podľa 21 ods. 1 cit. zákona. V tejto súvislosti je správny záver žalovanej, že tento príjem posudzuje ako príjem zo samostatnej zárobkovej činnosti bez ohľadu na to, na základe akého oprávnenia účastník konania tieto príjmy dosiahol.“.

14. V neposlednom rade žalovaná poukázala aj na rozsudok veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Vs/3/2019, zo dňa 24. novembra 2020, v ktorom veľký senát vyslovil právny názor, že povinnosťou Sociálnej poisťovne o vzniku alebo zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia lekára, ktorý je držiteľom licencie L1A, v zmysle § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý a § 179 ods. 1 písm. b) v spojení s § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov nie je posudzovať príjmy lekára výlučne vo vzťahu k licencií L1A a nie je povinná skúmať, či všetky príjmy vykázané v jeho daňovom priznaní v príslušnom zdaňovacom období sú príjmami lekára, považovaného za samostatne zárobkovo činnú osobu podľa zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Ak takýto lekár v daňovom priznaní priznal príjmy, považované za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu ide vždy o príjem samostatne zárobkovo činnnej osoby a nie je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej statusu podľa § 5 písm. c) alebo aj podľa § 5 písm. a), príp. písm. b) alebo d) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2010, t. j. či tento príjem fyzická osoba dosiahla na základe viacerých oprávnení na výkon samostatnej zárobkovej činnosti. V zmysle § 466 ods. 3 zákona č. 162/2015 Z. z. je právny názor, vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senáty najvyššieho súdu záväzný. Vzhľadom na uvedené sa rozhodovacia prax súdov ustálila na právnom názore, že pri posudzovaní vzniku, trvaní a zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia je rozhodujúci príjem, ktorý samostatne zárobkovo činná osoba dosiahla zo všetkých činností spolu.

15. Vychádzajúc z platnej právnej úpravy, podľa žalovanej žalobca v spornom období splňal právnu definíciu samostatne zárobkovo činnnej osoby (dovršil potrebný vek, zároveň v kalendárnom roku rozhodujúcom na vznik alebo trvanie povinného sociálneho poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby, t. j. v roku 2020, dosiahol príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti). Vzhľadom na to, že v rozhodujúcom období, t. i. v roku 2020, jeho príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti presiahli zákonom ustanovenú hranicu (za rok 2020 dosiahol príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti v sume 13 042,72 eur, pričom zákonom ustanovená hranica príjmu pre rok tento rok bola 6 552,00 eur), bol žalobca v spornom období súčasne považovaný za povinne nemocensky poistenú a povinne dôchodkovo poistenú samostatne zárobkovo činnú osobu, ktorej zároveň vznikla aj povinnosť platiť a odvádzať poisťné a povinné príspevky v súlade so zákonom č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov.

16. Žalovaná uviedla, že podľa právnej úpravy účinnej od 1. januára 2014 samostatne zárobkovo činnnej osobe zanikne povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie a s ňou spojená odvodová povinnosť len z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov: ak nedosiahne príjem relevantný na vznik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia od 1. júla kalendárneho roka, resp. od 1. októbra kalendárneho roka, ak má samostatne zárobkovo činná osoba predĺženú lehotu na podanie daňového priznania (§ 21 ods. 1) alebo v tom prípade, ak nie je oprávnená na výkon alebo prevádzkovanie činnosti uvedenej v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov (§ 21 ods. 4). Ani jeden z uvedených prípadov zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia žalobca v období, za ktoré mu bolo predpísané poisťné a povinné príspevky nenaplnil.

17. Vychádzajúc z právneho názoru veľkého senátu vysloveného v rozsudku sp. zn. 1Vs/3/2019, zo dňa 24. novembra 2020, Sociálna poisťovňa postupovala správne, ak pri posudzovaní povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia žalobcu, ako samostatne zárobkovo činnnej osoby a jeho následnej odvodovej povinnosti vychádzala z celkového príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti, ktorý žalobca dosiahol v rozhodujúcom období, t. j. v roku 2020. Keďže žalobca aj po tom, ako mu zaniklo živnostenské oprávnenie, splnil všetky predpoklady pre trvanie povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia a s tým spojenou odvodovou povinnosťou, t. j. žalobca mal status samostatne zárobkovo činnnej osoby a v rozhodujúcom období dosiahol príjem relevantný na vznik povinného sociálneho poistenia, bolo by porušením princípov právnej istoty a legality, ak by žalobcovi povinné sociálne poistenie a odvodová povinnosť zanikli dňom, ktorým mu zaniklo živnostenské oprávnenie.

18. Podľa právneho názoru žalovanej dobrovoľné nevykonávanie činnosti, na ktorú je držiteľ oprávnený, nemá za následok prerušenie, resp. zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby a jej odvodovej povinnosti v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Až faktická nemožnosť vykonávať činnosť v zmysle udeleného oprávnenia spôsobená objektívnymi skutočnosťami má za následok prerušenie, resp. zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby. K uvedenému právnemu záveru dospel aj Krajský súd v Trenčíne v rozsudku sp. zn. 14Sa/11/2017, zo dňa 19. decembra 2017. Faktická nemožnosť vykonávať činnosť sa preukazuje pozastavením prevádzkovania živnosti, pozastavením výkonu činnosti, resp. zánikom oprávnenia, ktoré oprávňuje jej držiteľa dosahovať príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti.

19. V tejto súvislosti sa rovnako žalovaná odvoláva na rozhodnutie veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Vs/3/2019, zo dňa 24. novembra 2020, v ktorom veľký senát vyslovil právny názor, že „...v prípade držiteľov licencií L1A je naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna vonkajšia prekážka nezávislá od vôle držiteľa licencie, ktorá by mu bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Skutočnosť, že držiteľ licencie L1A uvedenú licenciu nevyužíva, neznamená reálnu nemožnosť jej využívania.“. Na tento právny záver poukázal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky vo viacerých rozsudkoch, napr. v rozsudku sp. zn. 9Sžsk/81/2020, zo dňa 15. júla 2022, sp. zn. 9Sžsk/24/2020, zo dňa 24. augusta 2022, sp. zn. 6Ssk/19/2021, zo dňa 24. januára 2023.

20. Žalovaná poznamenala, že uvedené možno analogicky aplikovať aj na žalobcu, vzhľadom na skutočnosť, že aj v prípade žalobcu neexistovala žiadna vonkajšia prekážka nezávislá od jeho vôle, ktorá by bránila žalobcovi vykonávať finančné sprostredkovanie, keďže bol držiteľom oprávnenia na vykonávanie finančného sprostredkovania až do 27. septembra 2022. Žalobca nepreukázal žiadne skutočnosti majúce povahu objektívnych prekážok činnosť podriadeného agenta vykonávať a nevykonávanie tejto činnosti na základe dobrovoľného rozhodnutia sa žalobcu v relevantnom období je právne irelevantné vo vzťahu k záveru, že žalobcovi trvalo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie s následnou odvodovou povinnosťou aj po 5. auguste 2021. Rovnaký právny názor v obdobnej veci vyslovil Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 24Sa/10/2021, zo dňa 24. februára 2022.

21. K ďalšej námietke žalobcu žalovaná uviedla, že fyzická osoba, ktorá je samostatne zárobkovo činnou osobou, tak ako je to v prípade žalobcu, je na účely sociálneho poistenia identifikovaná rodným číslom, ktoré je nezameniteľné. Zároveň Sociálna poisťovňa prideluje každej fyzickej osobe a právnickej osobe variabilný symbol (§ 142 ods. 8), na základe ktorého Sociálna poisťovňa identifikuje platbu poistného a povinných príspevkov a priradí ju k fyzickej osobe (právnickej osobe), ktorá túto platbu odvieďa. Identifikačné číslo organizácie (IČO) má podľa zákona č. 540/2001 Z. z. o štátnej štatistike v znení neskorších predpisov výslovne evidenčný charakter pre účely štatistických zisťovaní a jeho existencia alebo neexistencia nemá žiadny dopad vo vzťahu k predpisaniu poistného a povinných príspevkov fyzickej osobe, ktorá má status samostatne zárobkovo činnnej osoby.

22. Vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu jeho nezrozumiteľnosti žalovaná poukázala na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžsk/58/2018, zo dňa 23. februára 2022, v ktorom sa najvyšší správny súd odvolal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžf/1/2009, zo dňa 24. novembra 2010, v rámci ktorého bolo vyslovené, že „Za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť možno podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovať také rozhodnutie správneho orgánu, z ktorého výroku nemožno zistiť, ako vlastne správny orgán vo veci rozhodol, prípadne ktorého výrok je vnútorne rozporuplný. Pod tento pojem spadajú prípady, keď sa nedá rozoznať, čo je výrok a čo odôvodnenie, kto je účastníkom konania a kto bol rozhodnutím zviazaný. Medzi ďalšie dôvody nezrozumiteľnosti rozhodnutia správneho orgánu patrí rozpornosť výroku s odôvodnením, absencia právnych záverov, vyplývajúcich z rozhodujúcich skutkových okolností, ako ich nejednoznačnosť“. S odvolaním sa na uvedené, napriek námietke žalobcu, že rozhodnutia žalovanej a pobočky Sociálnej poisťovne sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, zastáva žalovaná právny názor, že napadnuté rozhodnutie žalovanej, ktoré tvorí s rozhodnutím pobočky Sociálnej poisťovne jeden celok, takýmito vadami netrpí, t. j. nespĺňa znaky nepreskúmateľnosti, resp. nezrozumiteľnosti vyslovené v citovanom rozsudku najvyššieho súdu. Ustanovenie § 128 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, na ktoré žalobca poukazuje, prešlo legislatívnou zmenou až od 1. marca 2022 (zákon č. 215/2021 Z. z. o podpore v čase skrátenej práce a o zmene a doplnení niektorých zákonov), pričom podľa právnej úpravy účinnej do 28. februára 2022 a rovnako aj podľa

právnej úpravy účinnej od 1. marca 2023, ustanovenie 128 upravuje právny inštitút platiteľov poistného na sociálne poistenie, t. j. vymedzuje okruh osôb povinných platiť poistné na nemocenské poistenie, poistné na starobné poistenie, poistné na invalidné poistenie, poistné na úrazové poistenie, poistné na garančné poistenie, poistné na poistenie v nezamestnanosti a poistné do rezervného fondu solidarity, medzi ktoré bez pochybností patrí aj povinne poistená samostatne zárobkovo činná osoba. Žalobca, ako povinne nemocensky poistená a povinne dôchodkovo poistená samostatne zárobkovo činná osoba bol povinný v období august 2021 až február 2022 platiť poistné na nemocenské poistenie (§ 128 ods. 1 písm. c)), poistné na dôchodkové poistenie v členení na starobné poistenie (§ 128 ods. 2 písm. c)) a invalidné poistenie (§ 128 ods. 3 písm. c)) a poistné do rezervného fondu solidarity (§ 128 ods. 11 písm. b)). Z toho dôvodu je uvedenie § 128 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) a ods. 11 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 28. februára 2022 v odôvodnení rozhodnutia pobočky Sociálnej poisťovne, ako aj v odôvodnení rozhodnutia žalovanej, právne opodstatnené a správne a nie nezmyselné, ako uvádza žalobca. Poistné za obdobie marec 2022 až jún 2022 bol žalobca rovnako povinný platiť podľa § 128 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, avšak v znení účinnom od 1. marca 2022. Citácia ustanovenia § 128 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. marca 2022 nie je síce v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvedená, avšak na tomto mieste považujeme za potrebné uviesť, že aj napriek tomu, že ustanovenie § 128 sa s účinnosťou od 1. marca 2022 zmenilo (resp. jeho citácia), jeho význam zostal rovnaký, t. j. že poistné na nemocenské poistenie, poistné na dôchodkové poistenie v členení na starobné poistenie a invalidné poistenie a poistné do rezervného fondu solidarity platí povinne nemocensky poistená a povinne dôchodkovo poistená samostatne zárobkovo činná osoba, čo v konečnom dôsledku vyplýva aj z ustanovenia S 128 v znení účinnom do 28. februára 2022. Preto neuvedenie citácie § 128 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. marca 2022 žalovaná rovnako nepovažuje za dôvod spôsobujúci nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

23. Vzhľadom na § 209 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. bola žalovaná povinná okrem iného uviesť v odôvodnení napadnutého rozhodnutia aj citáciu ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, na základe ktorých rozhodovala, a z ktorých vychádzala pri právnom posúdení veci, t. j. ustanovenia zákona, ktoré upravujú povinnosť platiť a odvádzať poistné a povinné príspevky, spôsob určenia sumy predpísaného poistného a povinných príspevkov (určenie vymeriavacieho základu na platenie poistného a povinných príspevkov, jednotlivé sadzby poistného a povinných príspevkov, spôsob ich zaokrúhľovania), splatnosť poistného a povinných príspevkov. Uvedenie ďalších ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov (nielen ustanovenia § 128), ktoré sa v spornom období aplikujú na žalobcu, odôvodňujú, podľa názoru žalovanej, relevantnosť predpisania poistného a povinných príspevkov a týkajú sa priamo podstaty veci.

24. Žalovaná uviedla, že v súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a v neposlednom rade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva nie je potrebné, aby odôvodnenie rozhodnutia dávalo odpoveď na každú vznesenú námietku, ale vyžaduje sa, aby konajúci správny orgán v odôvodnení rozhodnutia zdôvodnil skutkový a právny stav prejednávanej veci, aby uviedol, na podklade ktorých skutočností rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. Tento právny názor vyslovil Najvyšší správny súd Slovenskej republiky napr. v rozsudku sp. zn. 7Sžsk/102/2019, zo dňa 25. mája 2022, v rozsudku SP. zn. 9Sžsk/44/2019, zo dňa 23. februára 2022. 25. Podľa právneho názoru žalovanej z ustanovenia § 209 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. vyplýva, že nie je potrebné, aby odôvodnenie rozhodnutia dávalo odpoveď na každú vznesenú námietku, ale vyžaduje sa, aby konajúci orgán v odôvodnení rozhodnutia zdôvodnil skutkový a právny stav prejednávanej veci, aby uviedol, na podklade ktorých skutočností rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. S uvedeným právnym názorom sa stotožnil aj Krajský súd v Nitre, ktorý v rozsudkoch sp. zn. IIS/225/2015, zo dňa 19. októbra 2016 a sp. zn. IIS/ 159/2015, zo dňa 7. decembra 2016, konštatoval, že nie je potrebné, aby bola daná podrobná odpoveď na každú vznesenú námietku, ale je vždy potrebné podľa povahy veci reagovať v odôvodnení rozhodnutia na zásadnú a relevantnú námietku.”. Tento právny názor je aj v súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a v neposlednom rade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, na čo žalovaná poukázala už vyššie.

Replika žalobcu

26. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k správnej žalobe uviedol, že trvá na svojej žalobe.

27. Žalovaná nevyužila právo podať dupliku.

Podstatné posúdenie skutkových a právnych argumentov

28. Správny súd v Banskej Bystrici, ako vecne a miestne príslušný správny súd (§ 10 a § 13 ods. 3 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku v znení zmien a doplnkov (ďalej len „SSP“) a podľa § 3 ods. 1, 2, 3 zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej a postup, ktorý mu predchádzal (vrátane prvostupňového) nielen v rozsahu a z dôvodov uvedených v správnej žalobe, ale aj nad rozsah žalobných bodov, keďže sa jedná o správnu žalobu v sociálnych veciach fyzickej osoby, kedy správny súd nie je viazaný žalobnými bodmi v zmysle § 203 ods. 2 SSP a § 134 ods. 2 písm. d) SSP. Preskúmaním veci dospel správny súd k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne, preto podľa § 190 SSP v spojení s § 199 ods. 3 SSP žalobu zamietol. Správny súd nezistil dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 107 ods. 1 SSP, preto rozhodnutie verejne vyhlásil postupom podľa § 107 ods. 2 v spojení s § 137 ods. 4 SSP dňa 12.01.2024. Oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli správneho súdu odo dňa 20.11.2023 do 12.01.2024.

29. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. V zmysle § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde. Úloha súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy pri zisťovaní skutkového stavu (a to ani pri žalobách v sociálnych veciach), ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí na základe žalôb (§ 6 ods. 1 SSP), teda v tom, či príslušné orgány verejnej správy pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Úlohou súdu je posudzovať, či si orgán verejnej správy zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti. Zákonnosť rozhodnutia je podmienená zákonnosťou postupu orgánu verejnej správy predchádzajúcemu vydaniu rozhodnutia (porovnaj závery Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo 32/2014). V danom prípade, pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu o zvýšenie invalidného dôchodku je postup, vrátane náležitosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne upravený v zákone č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení.

30. Predmetom prieskumu v posudzovanej veci je žalobou napadnuté rozhodnutie číslo XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 14. novembra 2022, ktorým žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie prvostupňového orgánu číslo XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 07. septembra 2022, ktorým žalobcovi ako samostatne zárobkovo činnéj osobe, podľa § 144 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej aj „Zákon o sociálnom poistení“) v znení neskorších predpisov, § 152a zákona v znení neskorších predpisov a § 178 ods. 1 písm. a) ôsmy bod zákona v znení zákona č. 43/2004 Z. z., predpísala za obdobie august 2021, september 2021, október 2021, november 2021, december 2021, január 2022, február 2022, marec 2022, apríl 2022, máj 2022 a jún 2022 poistné na nemocenské poistenie v sume 269,62 eur, poistné na starobné poistenie a povinné príspevky na starobné dôchodkové sporenie v sume 1 103,22 eur, poistné na invalidné poistenie v sume 367,74 eur a poistné do rezervného fondu solidarity v sume 291,05 eur, spolu v sume 2 031 eur.

31. Z obsahu administratívneho spisu mal správny súd za preukázané, že žalobca bol v rozhodnom období držiteľom oprávnenia finančného agenta podľa § 6 ods. 2 písm. c) zákona č. 186/2009 Z.z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 186/2009 Z.z.“), t.j. podriadeného finančného agenta. Podľa § 2 ods. 5 zákona č. 186/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov je finančné sprostredkovanie vykonávané podľa tohto zákona podnikaním, pričom na území Slovenskej republiky môže vykonávať finančné sprostredkovanie len finančný agent, ktorým je podľa § 6 ods. 2 písm. c) podriadený finančný agent. Podľa § 14 ods. 7 zákona č. 186/2009 Z. z. v znení účinnom od 23. februára 2018 je finančný agent oprávnený začať vykonávať finančné sprostredkovanie alebo finančné poradenstvo v príslušnom sektore odo dňa zápisu do príslušného zoznamu v príslušnom podregistri. Oprávnenie viazaného finančného agenta, podriadeného finančného agenta, sprostredkovateľa doplnkového poistenia a viazaného investičného agenta vykonávať finančné sprostredkovanie zaniká podľa § 16 ods. 10 zákona č. 186/2009 Z. z. v znení účinnom od 23. februára 2018 dňom zrušenia zápisu v registri. S odvolaním sa na citovanú právnu úpravu žalobcovi, ako podriadenému finančnému agentovi, zaniklo oprávnenie dňom 27. septembra 2022, kedy bol zápis v registri zrušený. Týmto dňom žalobcovi zaniklo podľa § 16 ods. 10 zákona č. 186/2009 Z. z. v znení účinnom od 23. februára 2018 oprávnenie vykonávať finančné sprostredkovanie. Vzhľadom na vyššie citované ustanovenie § 21 ods. 4 prvá veta zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov žalobcovi zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie a s tým spojená odvodová povinnosť až dňa 27. septembra 2022, t. j. dňom, od kedy žalobca nebol oprávnený vykonávať finančné sprostredkovanie.

32. V podanej správnej žalobe žalobca otvoril otázku posudzovania jeho ako samostatne zárobkovo činnej osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení z dôvodu držby oprávnenia pre finančného agenta (bez jeho reálneho využívania na dosiahnutie príjmov) v súvislosti s predpísaným poistným. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 24. augusta 2022, sp. zn. 7Sžsk/35/2020, ktorý sa uvedenej otázke vyčerpávajúco venoval, a na ktorej spornosť dal Najvyšší správny súd SR už odpoveď. Správny súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom vysloveným vo vyššie uvedenom rozsudku, v rámci ktorého boli zohľadnené aj odlišné právne názory vyslovené veľkým senátom najvyššieho súdu (1VS/1/2019 a 1Vs/3/2019), pričom zároveň dáva do pozornosti, že proti rozhodnutiu 1Vs/3/2019 bola odmietnutá ústavná sťažnosť ústavným súdom IV. ÚS 610/2021.

33. Nedôvodné sú teda aj námietky žalobcu o tom, že je povinnosťou Sociálnej poisťovne pri rozhodovaní o vzniku alebo zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia poistenca - skúmať a posudzovať príjmy poistenca osobitne vo vzťahu k oprávneniu finančného agenta. Správny súd opätovne poukazuje na závery veľkého senátu 1Vs/3/2019, ktoré sú aplikovateľné aj na prejednávanú vec: „Ak poistenec v daňovom priznaní priznal príjmy, považované za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou (§ 6 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov) ide vždy o príjem SZČO a nie je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej statusu podľa § 5 písm. c) alebo aj podľa § 5 písm. a), príp. písm. b) alebo d) zákona č. 461/2003 Z. z.“

34. Je teda možné zhrnúť, že žalovaná nebola povinná vo vzťahu k žalobcovi skúmať, z čoho konkrétne mu plynuli príjmy vykázané v daňovom priznaní za roky 2020 a 2021 ako príjmy z podnikania. Rozhodujúce pre posúdenie trvania povinného nemocenského a dôchodkového poistenia bolo, že v príslušnom období žalobca dosiahol zdaniteľné príjmy v kvalifikovanej výške, a oprávnenie vykonávať činnosť finančného agenta, ktorá mu bola udelená a bola v platnosti. Podľa právneho názoru správneho súdu žalobcovi povinnosť platiť a odvádzať poistné a povinné príspevky dňom 5. augusta 2021 nezanikla vzhľadom na skutočnosť, že žalobca po ukončení podnikateľskej činnosti vo všetkých predmetoch podnikania uvedených na dokladoch o živnostenskom oprávnení ku dňu 5. augusta 2021, bol naďalej oprávnený dosahovať príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov vzhľadom na to že bol zapísaný ako podriadený finančný agent, pod číslom 247059, v Registri finančných agentov, finančných poradcov, finančných sprostredkovateľov z iného členského štátu v sektore poistenia alebo zaistenia a finančných sprostredkovateľov z iného členského štátu v oblasti poskytovania úverov na bývanie (ďalej len „Register“), ktorý vedie podľa §13 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a o finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov Národná banka Slovenska.

35. Pokiaľ ide o námietku nepreskúmateľnosti vo vzťahu k obom rozhodnutiam vydaných v administratívnom konaní správny súd uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03). Túto požiadavku výstižne zvýraznil vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ Európsky súd pre ľudské práva ale súčasne tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 09.12.1994, č. sťažnosti 18390/91 a rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hiro Balani proti Španielsku z 09.12.1994, sťažnosť č. 18064/91). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení)

skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 20/05). Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/25/2016 z 29.06.2017: „Hoci je nepochybné, že správny orgán nie je povinný vydať rozhodnutie, ktoré by vyplývalo z návrhov ostatných účastníkov konania, je jeho zákonnou povinnosťou vyjadriť sa k návrhom, ktoré by mohli byť podkladom rozhodnutia a v odôvodnení rozhodnutia uviesť prečo nimi určité návrhy a podklady nie sú. No aj podľa doterajšej judikatúry Ústavného súdu, z ústavy ani z dohovoru nemožno usudzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať s každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu. Mutatis mutandis I. ÚS 56/01. Uvedené závery a východiská súdov sú primerane použiteľné aj na správne konanie vedené orgánom verejnej (moci) správy, teda aj pre posúdenie preskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového rozhodnutia, ktoré v odôvodnení v zrozumiteľnom obsahu a dostatočnom rozsahu reagovalo na všetky relevantné otázky, ktoré v konaní vyvstali.

36. Správny súd v konaní o správnej žalobe v sociálnych veciach (§ 199 a nasl. SSP) nie je v zmysle § 134 ods. 2 písm. d) SSP a § 203 ods. 2 SSP viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby (žalobnými bodmi), preto správny súd okrem zaujatia stanoviska ku konkrétnym námietkam žalobcu, posudzoval zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej a jemu predchádzajúceho prvostupňového rozhodnutia aj mimo žalobných námietok. Po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu správny súd konštatuje, že nezistil žiadne dôvody, resp. také vady v konaní, v dôsledku ktorých by malo dôjsť k zrušeniu žalobou napadnutého rozhodnutia. Žalovaná sa vo svojom rozhodnutí vysporiadala s odvolacími námietkami, ako aj s relevantnými skutočnosťami pre rozhodnutie. Žalobou napadnuté rozhodnutie je vydané v súlade so zákonom, na základe riadne zisteného skutočného stavu veci a obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti.

37. Keďže po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správny súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, žalobu zamietol podľa § 190 SSP v spojení s § 199 ods. 3 SSP.

38. Žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, správny súd náhradu trov konania nepriznal, aplikujúc § 167 ods. 1 SSP a contrario.

Poučenie:

Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech (§ 442 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť musí by podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia Správneho súdu v Banskej Bystrici oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na správnom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (§ 444 ods. 1 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

(2) Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť: a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva, d) návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v prípade konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ (správne žaloby v sociálnych veciach) nemusí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 2 písm. b/ SSP).